

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 3. Concilia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

tium, præsertim mores, ne vel calumniæ vel captioni daret locum: nec contentus litem recte decernere declarando, quod æquum erat, id etiam persuadere partibus, iudicio eas suo morigeras reddere, germanam in gratiam reducere, ab omni acerbitate ac odio sanare conabatur. Idcirco causas audiebat die lunæ, ut partes per reliquam hebdomadem suos sedarent animos, ac sequente dominica suis in precibus puras ad Deum manus tollerent; sicut loquitur Apostolus.

1. Tim. 2. 8.

§. III.

Concilia.

Causæ majoris ponderis, veluti querelæ de Episcopis ipsis cognoscebantur in conciliis provincialibus. Habebantur autem plerumque duo singulis annis; nisi obstaret aperta infectatio: & supra hæc concilia non dabatur tribunal ordinarium. S. Cyprianus loquens de Christianis vexationis tempore lapsis inquit: Expectent Ecclesiæ pacem publicam, ut in conventu multorum Episcoporum de

epist. 19.

de sententia communi omnia possimus constituere. Concilium Nicænum mox, cum Ecclesiæ libertas obtigisset, habitum, duo pro quovis anno concilia præscribit: quod indicare videtur, jam tum invaluisse consuetudinem ea crebro celebrandi.

Can. 5.

Talis igitur erat jurisdictio Ecclesiæ necessaria: talem hæc accepit a Christo. Sustinebat se per se ipsam sine ullo potestatis profanæ auxilio, continens se intra limites suos, & nihil temporalium sibi vendicans. Hanc puritatem servavit per tria secula prima sub Imperatoribus ethnicis: nec unquam alias fortior fuit aut felicior; id est: nunquam pulchrius floruit omni virtutum genere; quæ sunt unicum bonum ei a Christo pro hac vita promissum. Fundamenta hujus jurisditionis erant pastorum authoritas, & populorum fides. Pastores reverentiam sibi conciliabant per doctrinam & virtutes suas: populi haud noverant malum in hac vita gravius quam sejunctionem ab Ecclesia & communione

nione Sanctorum. Quos illa non commovebat, nihil arcebat a reditu ad cultum falsorum Numinum. Sed quamdiu manebant Christiani, nihil faciebant pluris quam gratiam divinam æternorumque spem bonorum.

Hanc per authoritatem mere spirituales Ecclesia impugnavit ac repulit tot hæreticos primis seculis confluentes; Nicolaitas, Gnosticos variorum generum, Ebionitas, Valentinianos, Encratitas, Marcionitasque. Opponebantur eis solum institutiones, benigna colloquia, & insuperabilis quædam constantia in fugienda ex monito S. Pauli consuetudine illorum, quorum desperata erat emendatio.

Tit. 3. 10.

*Hist. lib. 3.
S. 4. 8.*

Quamquam vero Ecclesia potestate profana non egebat ad exercendam jurisdictionem suam; non tamen recusabat ejus opem, ne ethnicorum quidem. Videmus hoc in causa Pauli Samosatani, qui Antiochenam sedem relinquere jussus, ibi hærebat sub præsidio Reginae Zenobiæ, donec Impera-

perator Aurelianus rogatu Christianorum a domicilio Episcopali eum curavit abigi.

§. IV.

Tutela Principum.

Imperatores Christiani protegere solebant Ecclesiam, & ad exequenda ejus judicia interponebant suam potestatem, quæ cogendi vim habebat.

Sic Arium Nicæno in concilio damnatum Imperator Constantinus in exilium misit, & scripta ejus comburi voluit, sub mortis pœna prohibens, nequis ea occuleret: ac Nestorio idem fecit Theodosius. Hic est secundus ecclesiasticæ jurisdictionis status, in quo eam profana fulcire cœpit.

Hoc egit eo potissimum fine, ut auctoritatem tribueret Episcoporum arbitratibus, quorum utilitatem nemo non agnoscebat. Imperator Honorius anno 398 Mediolani commorans sanxit, ut possent, qui vellent, coram Episcopo litigare; sed is

tan-

lib. 11. §. 24.

lib. 26. §. 34.

Hist. lib. 20.

§. 35.

l. Cod. de E-

pisc. aud. l. 8.

Cod.